ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΤΗΐΟΥ ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS
Teii Odæ,

ab

HENRICO STEPHANO
Luce & Latinitate donatæ.

LONDINI,
Ex Officina ROGERI DANIELIS,
CIϽ IϽC LVII.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΙΟΥ ΜΕΛΗ.

Εἰς λύραν.

a Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
b Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

a In altero exemplarium, nimirum in eo quod in libro, id est cortice, scriptũ reperi, primum locum occupat hæc oda: & recte, meo quidem judicio. Proponit enim in hac versuum suorum argumentum: idque, lepido utens commento, quo se quodammodo excusare velle videtur. Cui non dissimile illud est à quo primum Amorum librum exorsus est Ovidius. ut enim hic in lyram suam, ita ille in Cupidinem culpam rejicit, ubi ait, *Arma gravi numero violentaque bella parabam Edere*, &c. Idem in 3, duobus versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo, *Quum Thebæ, quum Troja foret, quum Cæsaris acta, Ingenium movit sola Corinna meum.* Anacreon quoque Atridas quum dicit, Trojana bella; quum Cadmum, Thebana intelligit. nam respondent hi duo primi versus illis, Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς.

b Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Amorum, quum dixisset, *Ausus eram (memini) cælestia dicere bella*, &c. ita tandem claudit elegiam, -- *heroum clara valete Nomina; non apta est gratia vestra mihi.*

Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
a Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
b Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
c Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν;

a In cortice propemodum fugiebat oculos hoc verbum χάσμα, sed in altero exemplari facile legebatur. Hoc autem vocabulo utitur & Plutarchus eodem modo, quum ait, Διὰ τί τῶν θηρίων ἡ ἄρκτος ἥκιστα διεσθίει τὰ δίκτυα, καίτοι καὶ λύκοι καὶ ἀλώπεκες διεσθίουσι; Πότερον ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ χάσματος, ἥκιστα πρὸς τὰ λίνα ἐξικνεῖται; προεμπίπτει γὰρ τὰ χείλη διὰ πάχος καὶ μέγεθος. Hiatum appellant etiam Latini. ὀδόντων autem videtur dixisse pro στόματος, quia dente maxime timendus est leo. unde Alcibiadi quum objecisset quidam, Δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες· Οὐ μὲν οὖν, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες. *b* Interpretatus sum φρόνημα prudentiam: ut idem sit hoc loco quod φρόνησις. Nam quis nescit eam viris esse peculiarem, nec in muliebre ingenium cadere eam vim ratiocinandi quæ in viros? Non sum tamen interim ignarus φρόνημα etiam animi magnitudinem & ferociam significare. Sed quorsum isthuc? præsertim quum multæ feræ magnos gerant spiritus: omnium autem maxime leo ipse, qui etiam magnanimus propterea dicitur à poëtis. Sed & Phocylides, quum enumerasset ea quæ à Deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι. *c* Non jam poterat δοῦναι φρόνημα, vel quod rem jam uni dono datam, alteri donare non posset; vel quod mulierum levi & mobili ingenio non satis hoc munus conveniret. Ego verti ad verbum, ut ambiguum sensum retinerem.

Τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
Καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

Εἰς ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
a Στρέφεται ὅτ' ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα,
Τότ' ἔρως ἐπισταθείς μευ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
b Κατά μευ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δέ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα. καὶ βρέφος μὲν
c Ἐσορῶ, φέροντα τόξον,
Πτέ-

a Homérus Odyss. ε'. de Ulysse loquens,
-- οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν
Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.

Ovid. lib. 1. Trist.

Jamque moræ spatium nox præcipitata negabat,
Versaque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.

b Non est ἀνακόλουθος oratio: imitatur enim vulgarem sermonis formam. perinde ac si dicat, Quis pulsat fores? certe tu, quisquis es, intempestive advenis: interturbabis enim mea somnia. ut alibi dixit, Τί μευ καλῶν ὀνείρων Ἀφήρπασας Βάθυλλον; Est autem κατά μευ σχίσεις, pro κατασχίσεις. ut alibi, ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας, pro ἀνάψας, &, ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων, pro ἀνακαχάζων. Nam tmesi frequenter utitur. c Scio dici posse βρέφος φέρον-

τα τόξον, eo modo quo dicitur τέκνον φίλε, ut non vocis, sed significationis ratio habeatur. Verum quia μὲν particulam solet & debet sequi δὲ, lego φέρον δέ. quod enim dicit, est ejusmodi; Fores tandem meas aperui: & puerulum quidem conspicio, (quem ille mihi se esse dixerat) sed hujusmodi, qui arcu & pharetra instructus esset, alasque gestaret.

Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
a Παρὰ δή ἱστίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
b Τόδε τόξον ἐστί μοι νῦν,
Βλάβεταί βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἅλλεται c καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

a Recte ἱστίην Ionice, nec mutari debet.
b Si pro ἐστί, legamus εἰπέ, interpunctio esse debet post τόξον, non post verbū πειράσωμεν. ut sit, πειράσωμεν τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν βλάβεται, &c. Alibi tamen sine casu usus est eodem verbo, ubi ait, Ὁ δ' ἔρως, τὸ δ' ἐστὶν, εἶπε, Βαρὺ, πειράσας νοήσεις. c Sic Vet. non καγχάζων, quod versus non recipit. Nec Latini γ retinent, quum *Cachinnor* dicunt.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα,
Βίοτος τρέχει κυλισθείς,

Ὀλί-

a Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν, ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

a Sic in quodam Epigramm.
- ἐν δ' ἀχέροντι
Ὀστέα καὶ σποδιὴ, παρθένε, κεισόμεθα.

Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
b Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

b Hic nove positus est tribrachys anapæsti loco. ita tamen legere malim, quam inverso ordine, ἔαρος ῥόδον μέλημα. Nã facile adducor ut credam hunc pedem fuisse admissum à poeta, dum captat leporem illum qui est ex ejusdem principii repetitione, qua mirifice gaudet: ut alibi,

Τὸν ἐρθυρσιτὰν χορείας, Τὸν ὅλας ποθεῦντα μολπὰς,
Τὸν ὁμόζυγον ἔρωτι, Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης.

quibus alios quatuor subjungit, qui & ipsi initium idem habent.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνους συναρμόσαντες,
Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
a Κατὰ κισσῖσι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,
Στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
b Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ὁ δ' ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

a Quibusdam legendum videtur κατακισσοῖσι uno verbo, id est, κισσῷ κεκαλυμμένοις: quorum ego judicium sequor. sed participium βρέμοντας mihi suspectum est.
b Legitur & mutato ordine, ἀθύρει προχέων.

Εἰς ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς ἔρως βαδίζων,
Ἐκέλευσε συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς.
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβη.
Ὁ δ' ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,

Γεγα-

Γεγανυμένῳ Λυαίῳ,
Ἔδωκεν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἁπαλώτεροι λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
a Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,
Πόθεν πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ἐπ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
b Τίς ἐστι, σοὶ μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα.
c Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς;

a Nemini ſcrupulum hic locus injiciat. nã conſtat particulam δὲ ob φ ſequens hic produci, quemadmodum & in illo verſu, χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι. in illo item, ῥόδα φέρουσαν ὥραν.

b Crediderim ego hic legendũ, τί δ' ἐστί σοι μέλημα; ut apud Theocritum initio eidyllii 44, cum alter dixiſſet, ὡς χρόνιος; reſpondet alter, χρόνιος, τί δέ τοι τὸ μέλημα;

c Suſpicor legendum ὁρᾷς, ut ſit δεικτικῶς prolatum per parentheſim.

a Καὶ δένδρεσι καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Ταννῦν ἰδοὺ μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ.
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
b Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτοῦ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
Λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

a Potest hujusmodi dativis addi litera ν, potest & prætermitti. Idem dictum puta de similibus locis; ut, Ἐνούρεσι βοῶντα; item, Τί δ' ἄστρασι Βοώτεω; & siqui sunt alii. Memini enim me legere apud quendam Grammaticum, hujusmodi dativis non adscribi plerumque ν, ne duriorem efficiat orationem; intelligi tamen potentia, ut illi loquuntur. b Vide num legendum sit, Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω: aut si non ἐμοῖσι, aliquid simile postulet locus. nam accusativus hic Ἀνακρέοντα videtur ex scholio irrepsisse.

Εἰς ἔρωτα κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
c Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
Ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτῃ.
Δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.

c Legitur & τυχεῖν.

Ἔρως,

Ἔρως, σὺ δ᾽ εὐθέως με
Πύρεσσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

Εἰς ἑαυτόν.

a Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ᾽ οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
b Εἴτ᾽ εἰσὶν, εἴτ᾽ ἀπῆλθον,

a Palladas hanc Anacreontis odam ſuam fecit, mutato tantum genere carminis. exſtat enim hoc illius epigramma.

Οὐκ

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι, λέγουσαι,
Εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾷν λείψανον ἡλικίης.
Ἀλλ᾽ ἐγὼ εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας,
Οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
Εὐόδμοις δὲ μύροισι καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι,
Τῷ βρομίῳ παύω φροντίδας ἀργαλέας.

Quod dixit Anacreon τὰ τερπνὰ παίζειν, latius à Pallada explicatum eſt, ſed ita tamen ut vim verborum non expreſſerit. Horatius eodem fere modo dixit, *Amori dare ludum.* Ovidius hoc vocat *Ludere*. Ego verti, Vacare amoribus jociſque, ſecutus quendam ipſius Horatii verſum, quem ex Mimnermo tranſtulit. b Mira eſt ἀφέλεια τοῦ λόγου in hoc poëta: ut hic vides in verbo ἀπῆλθον. In nullum certe melius quam in hunc illud Fabii quadrare poſſit, Eſſe in hoc quandam jucunditatem inaffectatam, ſed quam nulla affectatio conſequi poſſit. Unde & Horatius vere de ipſo pronunciavit, *Qui perſæpe cava teſtudine flevit amorem Non elaboratum ad pedem.* Quotquot ergo dulcedini & ſuavitati orationis ſtuduerunt, hujus, tanquam optimi magiſtri, veſtigia ita ſecuti ſunt, ut ne à verbis quidem ejus diſcedere voluerint. Ac ne longe abeam, hoc verbum ἀπῆλθον

eo

eo sensu passim apud illos reperies : sed in præsentia mihi ex multis unus ille locus succurrit,

-- ὅτε σοῦ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε,
Κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λειότερον.

Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς χελιδόνα.

a Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrammate imitatus, cujus initium est, Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι, εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος, ἐλινύουσαν μικρὰ χαριζόμενος, Ἀμφιπερίτριζουσι χελιδόνες, &c. Nam quod dixit Anacreon ὑπορθρίαισι φωναῖς, dicit ille, εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος. & pro, Τί μου καλῶν ὀνείρων Ἀφήρπασας Βάθυλλον; dicit,

Βαιὸν ἵνα κνώσσοιμεν. ἴσως δέ τις ἦξε ὄνειρος,
Ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβάλοι. Erat autem Ῥοδάνθη ejus amica. Hæc observatione sunt digna, ut & ipsi discamus caute imitari veteres, & si quid apud illos occurrat, quod in rem nostram sit, ita in usum nostrum illud vertere, ut non aliunde tamen petitum, sed domi natum videatur.

a Τί σοι θέλεις ποιήσω;
Τί σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σου τὰ κοῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σου
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μου καλῶν ὀνείρων
Ὑπορθρίαισι φωναῖς,
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν

Ἐν οὔρεσι βοῶντα
Λέγουσιν ἐκμανῆναι·
Οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβου
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ' ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' οἰστοὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μευ
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

Εἰς ἑαυτόν.

a Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ

a Dicitur & σαρδεις σαρδίων, & σάρδιες σαρδίων, ut in quodam epigrammate, Σάρδιες.

δεις αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις. Potes igitur hic legere σαρδίων, si magis tibi probatur: nam utraque lectio reperitur.

Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος,
a Οὔθ᾽ αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ᾽ αὔριον τίς οἶδεν;
Ὡς οὖν ἔτ᾽ εὔδι᾽ ἐστὶ,
Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
Μὴ νοῦσος ἤν τις ἔλθῃ,
b Λέγῃ, σε μὴ δεῖ πίνειν.

a Legitur & sic, οὔθ᾽ εἷλέ πω με χρυσός.

b Legendum videtur aut μηδὲ πίνειν, aut μή ᾽τι πίνειν pro μὴ ἔτι, ut ἤ ᾽πι dicitur pro ἢ ἐπί.

Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ᾽ αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς,
Ἐγὼ δ᾽ ἐμὰς ἁλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες,
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
Ἀπ᾽ ὀμμάτων βαλών με.

Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

c Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστε, μοι ποίησον,

c Legitur & τορεύων. Nescio autem cur lib. 2. Πανο- Epigramm. Græcorum conjungatur hæc Oda cum superiore, cujus initium est, Οὔ μοι μέλει Γύγαο. Nam in veteribus libris eo est collocata loco quo hic vides: & Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 19. ubi quærit, ecquis Latinorum poëtarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον
Ὅσον δύνῃ βάθυνον.
a Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
b Τί πλειάδεσσι κἀμοί;
Τί δ' ἀστράσι Βοώτου;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

a Legitur &, Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό.

b Legitur & sic, Τί πλειάδων μέλει μοι, Τί δ' ἀστέρος Βοώτου; Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί; Quo etiam modo dixit alibi, Μέθετέ με, φροντίδες, Μηδὲν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω. Sic dixit quidam, Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε, τὸν λιμέν' εὗρον· Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. Præterea lib. 2. Epigramm. Græcorum ita clauditur hæc oda, Μὴ στυγνὸν ὠρίωνα· Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ. Sed melior Gellii lectio, quæ consentit cum nostra. Versa autem fuit olim à nonnullis hæc oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati sunt: quum nec ullus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiva hoc modo fiant, à βαθὺς βάθυλλος· sed ut Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος, sic Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Præterea vel ex Horatio notum debuit esse hoc nomen.

Εἰς τὸ αὐτό.

c Καλὴ τέχνα τόρευσον
Ἔαρος κύπελλον ἡδύ·
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρουσιν ὧραι.
Ἀργύρεον δ' ἁπλώσας,

c Legitur & καλλιτέχνα.

Ποι-

a Ποτὸν ποίει μοι τερπνὸν,
Τῶν τελετῶν παραινῶ,
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φοβερὸν ἱστόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον εὔιον ἡμῖν.
Μύστις νάματος ἢ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτοῦσα.
Χάραττ' ἔρωτας ἀόπλους,
Καὶ χάριτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν.
Συνάπτε κούρους εὐπρεπεῖς,
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

a Si iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, commutato verborum ordine, Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι. Sed in hac oda, ut & in aliis nonnullis, sunt varie mixti versus: ex quibus hi duo sunt dimetri ἀκατάληκτοι, Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον, &, Συνάπτε κούρους εὐπρεπεῖς.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Εἰς κόρην.

b Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
c Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
Ὅπως

b Non puto poëtam aliter scripsisse quam ἔστη, imo etiam voluisse ludere in his duobus ὁμοιοτελεύτοις, ἔστη & ἔπτη. Est autem valde proprium ἔστη de saxo, quod natura rigidum est & immobile. Ita dixit Tibull. *Stare vel insanis cautes obnoxia ventis*. c Exstat epigramma Διονυσίου σοφιστοῦ

σοφιστοῦ, in quo ludit eodem fere modo quo hic. initium ejus est hoc,

Εἴθ' ἄνεμος γενοίμην, σὺ δ' ἤγε στείχουσα παρ' αὐγὰς
Στήθεα γυμνώσαιο, καί με πνέοντα λάβοις.
Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα, &c.

Sic apud Theocritum vovet quidam pastor,
-- εἴθε γενοίμαν Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. Sic in quodam Scholio, Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη, Καί με καλοὶ παῖδες φορέοιεν Διονύσιον ἐς χορόν· Εἴθ' ἄπυρον καλὸν, &c. Ovidius mittens annulum ad amicam, tandem ait,

O utinam subito fieri mea munera possem,
Artibus Æaei, Carpathiique senis.
Tunc ego te cupiam dominæ tetigisse papillas, &c.

Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σε χρῶτα λούσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
a Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
b Μόνον ποσὶν πάτει με.

a Proprie locutus est. nam, ut inquit Pollux, τὸ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὀνόμαζον καὶ ταινίδιον. Ego strophium interpretatus sum, veteres Latinos secutus. Fascia enim generalius est nomen. b Nisi subaudias ὥστε, non procedet sensus.

Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί.
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναστενάζω.

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνε·
a Στεφάνυς δ' οἴυς πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μυ 'πικαίει.
Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

a Quidam legũt hic, ὅπως πυκάζω. & in ultimo versu τίνι, interrogative. Legitur & σκεπάσω pro σκεπάζω.

Εἰς Βάθυλλον.

b Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
c Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιοῦτον;

b Legitur & Βαθύλλε.
c Vulgo σείειν διφθογγογραφεῖται. sed Anacreon alibi quoque σίειν protulit.

Εἰς χρυσόν.

d Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρυν φυλάττων,
Ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω;
Τί καὶ γόυς προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
e Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἐν

d Anacreon sua hæc dicta factis confirmavit. nã à Polycrate duobus talentis donatus, ut se duas jam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc unum dicens, οὐ τιμᾶται ἄξια τῆς φροντίδος, id est, Non tanti sibi ea esse, ut curis propter illa vellet angi; vel, Pluris se quietum & solutum animum facere quam illa. e In quodam Scholio, loco tertio hoc ponitur, Ὑγιαίνειν μὲν

ἄριστον

ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ· δεύτερον δὲ, καλὸν φυὰν γενέσθαι· τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον, συνηβᾷν μετὰ τῶν φίλων. Et in quodam alio, Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συστεφανηφόρει, σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, συσσωφρόνει σώφρονι.

Ἐν δ᾽ ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν ἀφροδίταν.

Εἰς ἑαυτόν.

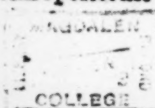
Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότου τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
Ὃν δ᾽ ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
Μέθετέ με, φροντίδες,
Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

Εἰς ἑαυτόν.

a Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
b Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὔ-

a Xenophon Sympoſio, Τῷ γὰρ ὄντι οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει.

b Fortaſſe primus verſus Odes loco hujus repetendus eſt, Ὅταν πίνω τὸν οἶνον, ut vides repetitum etiam ſecundum. Nam ſunt & aliæ odæ in quibus duo primi verſus in fine etiam repetuntur. Obſervare autem oportet hic quoque acatalectos duos

duos versus esse insertos, nimirum hunc, *Τί μοι πόνων, τί μοι γόων.* &, *Θανεῖν με δεῖ κἂν μὴ θέλω.* Animadverti contra facere in versibus Trochaicis poëtam, miscere dimetros catalecticos cum acatalectis.

Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι,
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θέλω καλῶς ἀείδειν·
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν,
Ὁ τᾶς μέθας ἐραστὰς,
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
a Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
Ἀπ-

a Quid si Ῥοδίης hic legas? certe cum aliorum multorum, tum ipsius Pindari testimonio lectionem hanc confirmabis. Pro *κοίρανε* autem quidam putant legendum *τύραννε*. illud non video quomodo lex versus possit ferre: sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.

Ἀπεοῦσαν ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
a Ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διακόπτε, μήτε μίσγε·
Ἐχέτω, δ' ὅπως ἐκείνη,
b Τὸ λεληθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.

a Sic apud Theocritum, μαλακὸν γένειον.

b Malim ego articulum annectens adverbio, Τὸ legere τολεληθότως. nam & uſitatiſſimum in adverbiis hoc eſt, & poſſit alioqui multis faceſſere negotium hic locus, qui hoc modo planus eſt & apertus. Nam ἐχέτω βλεφάρων ἴτυν τολεληθότως σύνοφρυν, perinde eſt ac ſi dixiſſet, ἐχέτω τὰς ὀφρῦς λεληθότως συγκεχυμένας. quo vocabulo utitur alicubi Plutarchus. Exiſtimabit aliquis fortaſſe βλεφάρων ἴτυν accipi ἀντὶ τῶν βλεφαρίδων, & hic ſenſus prima fronte ſe offert. ſed ſiquis propius intueatur, videbit contextum orationis hoc non ferre. Nam quid hoc ſibi vellet tandem? μὴ διακόπτε τὸ μεσόφρυον, μηδὲ μίσγε, ἀλλ' ἐχέτω τὰς βλεφαρίδας σύνοφρυς. abſurdum certe hoc eſſet. Quod ſiquis pertinaciter hanc interpretationem tueri voluerit, ſed alio ſenſu, primum σύνοφρυ legat, ut ſit τὸ σύνοφρυ ſubſtantivum, quod & novum eſt & durum: deinde claudens ſententiam poſt σύνοφρυ, & interpungens, addat δὲ poſt βλεφάρων, ut ſit, βλεφάρων δὲ ἴτυν κελαινήν, & repetat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἐχέτω. Sed vide quam vim afferas contextui. deinde, an colorem βλεφαρίδων deſcriberet, de ſuperciliorum colore taceret? cur non potius integram ſervans orationis ſeriem, βλεφάρων

ἴτυν

ἴτων accipies περιφραστικῶς, ἀντὶ τῶν ὀφρύων? nonne positæ sunt κύκλῳ τῶν ὀμμάτων αἱ ὀφρῦς? Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων. quid tum? si ambiunt totum oculum, certe & palpebras, oculi partem illis magis vicinam, præsertim si de superiore palpebra intelligas. adde quod hunc versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophon quoque dicit naturam providam ὀφρύσιν ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν. Deniq; mihi magis videtur consentanea rationi hæc expositio. si quis tamen aliquid melius afferat, illum sequar. Est autem aliquando σύνοφρυς mulieris epitheton, quo etiam puellam quandam honestat Theocritus eidyll. 8. his versib.

Κὴμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα,
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Eadem appellatur & μίξοφρυς. Anacreon, ut vides, addit λεληθότως. Videre est autem ita propemodum coëuntia supercilia iis qui mœsti frontem contrahunt & corrugant: unde etiam illi, verbo ab hoc nomine deducto, συνοφρυοῦσθαι dicuntur. Mirum est vero placuisse illis ita confusa supercilia, quum nihil à pulchritudine magis videatur alienum. sed alia multa observabis veteribus fuisse in deliciis, quæ tui non erunt stomachi. Cæterum linguæ Latinæ inopia loci hujus interpretationem reddit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet quod respondeat huic Græco σύνοφρυς, nec quod illi μεσόφρυον, quod & μετώπιον appellatur. Cui tamen inopiæ mederi conatus sum, dum hunc locum verterem: id autem assecutus sim necne, tuum esto, lector, judicium. unum hoc addo, si ea quibus usus sum verba tollas, vix te, quæ in eorum locum reponas habiturum.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
a Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα

a Tritum est γλαυκῶπις Ἀθήνη Homericum.

Quod autem ad ὑγρὴν attinet, verti

verti

verti *Pætum*, illum secutus versum, qui est inter antiqua diversorum authorum epigrammata, *Minerva flavo lumine est, Venus pæto.* Pollux hæc conjungit, βλέμμα ὑγρὸν, θηλυκὸν, ἄνανδρον.

Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
a Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
b Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχει, βλέπω γὰρ αὐτήν·
Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

a Verti, colla lævia, secutus hos versus ex lib. 7. Græc. Epigrammatum, - ὅτι σοῦ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε, Κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λειότερον. Quo in libro etiam hoc carmen habes, Δειρὴ λυγδινέη καὶ στήθεα μαρμαίροντα. Esse autem λύγδον marmoris genus, cum ex aliis, tum ex Philostrato patet, qui in procemio εἰκόνων dicit, ξέοντες τὴν λυγδίνην ἢ τὴν παρίαν λίθον. ubi vulgo legitur παρείαν, sed perperam. Id autem marmor quum non solum lævitate, sed etiam candore commendetur, si cui magis placet, Colla candida interpretari per me licet, nec repugnat ipsa versus mensura. *b* Non legendum est ὑπὸ πορφύροισι, duobus verbis, sed, ut excudimus, ὑποπορφύροισι. Sic in quodam epigrammate Διονυσίου σοφιστοῦ habes, Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον.

Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
c Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

c Sic apud Theocritum intelligitur hoc nomen, eidyllio 28. ἀϊτηΐα εἶχεν ἑταῖρον.

Λι-

a Nitidas comas *a* Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
expoſui, Hora- Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
tium ſecutus. *b* Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.
Sic & apud Sy- Ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι,
neſium, ἀεὶ δὲ Πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
λιπαροὶ κεφαλὰς *c* Ἄφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι.
καὶ καλὰ πρόσω- *d* Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
πα, vel potius Στε-
καλοί. Ariſtophanes, λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου. & Sophocles quum incultum, horridum & ſqualidum capillum ſignificare vellet, ἀλιπαρῆ τρίχα dixit. *b* Habes & apud Philoſtratum ἡλιῶσαν κόμην. Eſt autem ἡλιῶσα κόμη ſive ἡλιώδης, quam Homerus ξανθὴν appellat, ut, -- ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα. Idem ξανθὸν Μενέλαον vocat, id eſt, ξανθότριχα. Hujuſmodi cæſariem χρυσῆν etiam nominant: unde & χρυσοχαίτας ἔρως apud hunc. Sic & apud Latinos aurea coma: unde & auricomus. Quod autem dicit, Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας, conferri debet cum illis Ovidii verſibus, quibus deſcribit amicæ ſuæ capillos;

Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis:
Sed quamvis neuter, mixtus uterque color.

Præterea Porphyrio vir doctiſſimus exponens hunc Horatii verſum, *Myrrheum nodo cohibere crinem*, ait, Colorem myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius eſt inter flavum & nigrum. Hæc ille. Sic in quodam incerti auctoris epigrammate, Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον ἄνασσα κόμαις. Comæ autem ξανθαὶ, flavæ, vel χρυσαῖ, aureæ, vel ἡλιώδεις ſeu ἡλιῶσαι, ſoli concolores, eædem ſunt. *c* Legitur & θέλωσι. & tunc ſubauditur ἄν, ut ſit ὡς ἂν θέλωσι. *d* Metaphora hæc, qua roſcidum pro tenero ponitur, melius ſonaret Gallicis auribus quam Latinis. Antipater eodem modo ὑδατίνους βραχίονας dixit. A Grammaticis tamen δροσώδης ſive ἐρσήεις exponitur καλὸς, petita, ut aiunt,

aiunt, metaphora ἀπὸ τῶν δεδροσισμένων ἀνθῶν· ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Pro quibus facere videtur ille Theocriti versus, Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ πύλγος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ. Sed haud scio an possit hic habere locum hæc interpretatio.

a Στρεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης.
b Ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
c Ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον
Χνο-

a Homerus, Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. id est, μελαίναις, ut vulgo exponũt. A Theocrito quoque κυανόφρυς puella eodem modo appellatur. Et in alio Homeri loco, qui est Ιλ. λ', Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν Τρεῖς ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, admonet Eustathius non hoc dici διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπικυρτοῦσθαι τοὺς αὐχένας κατά τινα κυκλικὴν καμπήν. & exponens illa verba quæ sequuntur paulo post, Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, ait, Κύανος εἶδός τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυάνεον. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀναγκαίως κατὰ τοὺς φυσικοὺς, ὁπηνίκα ἐστὶ πάντη ἀνέφελος. Latini cæruleum draconem vocant. A Propertio appellatur quidam fucus cæruleus & forma cærula, his versibus,

An si cæruleo quædam sua tempora fuco
Tinxerit, idcirco cærula forma bona est?

Ex his omnibus judica quæ magis huic loco conveniat interpretatio. b Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, ut τὰ μὲν, τὰ δὲ, pro partim quidem, partim vero. Nec admittit versus aliam lectionem: nam si legas τοῦ δ' ἀπ' ἐλπίδος, non stabit. c Vel, τὴν χροιὴν πυρρείην ποίει ῥοδίνην ὁποῖα μῆλον. vel, χροιὴν ὁποῖα μῆλον. Illud, quodammodo ἄκυρον: hoc autem, propter inversum vocabulorum ordinem.

nem, duriusculum videtur. sed elegans est alioqui metaphora: ut apud Aristophanem, *Τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει.* Lanuginem poetæ quoque Latini appellant. & ut *ἐπήνθει* dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgilius, *Tum mihi prima genas vestibat flore juventa.* Sed per *μῆλον* hic intellige Cydonium malum: ut apud eundem poetam, ubi ait, *Ipse ego cana legam tenera lanugine mala.* Ibycus *κυδωνίας μηλίδας* vocat. Hinc & factum verbum *κυδωνιᾷν* à Leonide.

Χνοΐην ποίει παρειήν.
a Ἐρυθήματα δ' ὡς ἂν αἰδοῦς
Δυνάσαι βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις
Ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔςω.
b Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
c Μεταμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυ-

a Hic *ὡς* pro *ὅσον*, quod novum non est: nam Grammatici & in hoc versu, *καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον*, exponunt *ὡς ἀντὶ τοῦ ὅσον.* Ad hunc locum autem pertinet quod respondit Pythias, rogata quis esset color pulcherrimus, Is, inquit, quem in ingenuis gignit pudor. *b* Prior versus per parenthesim ponitur: in posteriori repeti debet verbum *ἔςω.* *c* Homerus Ἰλ. ε'. quum ait, Ἀλλ' *ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον*, eam pectoris partem intelligit quæ utrinque mamma cingitur. nam *μεταμάζιον* dicitur *τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν*, ut *μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν.* Hic autem accipio *μεταμάζιον* pro toto pectore, quod Aristoteles *διφυὲς τοῖς μαστοῖς* appellat: quos in pectore collocatos esse his tantum tribus aiunt nonnulli, homini, elephanti, vespertilioni. Quod autem attinet ad *χεῖρας Ἑρμοῦ*, habes hæc verba apud Pollucem, l.7. Τὸ

δὲ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρρον ἐκαλεῖτο. τὴν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ὡς γέροντος ἐπὶ τὴν πρόσωπον· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legunt alii τετραγώνους. Puto autem dici διδύμας χεῖρας ut dicuntur δίδυμοι ὄρχεις. Scio & ab alio ſcriptore fieri mentionem τῶν χειρῶν Ἑρμοῦ, ſed non ſuccurrit locus.

Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
Ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
a Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δυνάσαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσον εἴπης.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

a Hæc ἐπανάληψις elegans quidem eſt, ſed anapæſtum poſtulat carmen in hac prima ſede: quã legem in tota hac ode, ſicut & in aliis multis, ſervavit. quare ſunt qui hic legant μαλερῶν.

Εἰς Ἔρωτα.

b Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

b Omnes verſus hujus Odes ſunt δακτυλικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, qualis eſt ille, Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι. Hephæſtion autem ait Anacreontem integras odas compoſuiſſe etjam dactylico tetrametro, cujuſmodi eſt hic, Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Εἰς ἑαυτόν.

a Corruptus eſt hic verſus, ita tamen ut aliquis poſſit ex eo ſenſus erui, ſi τ̀ θεὸν legatur & τοῦ, ſed non ſatis commodus ille quidem. Tota reliqua ode eſt emendatiſſima. nec mihi reprehendat quiſquam hunc verſum, Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε, quod corripiatur ſyllaba διφθογγὸς γραφομένη· niſi idem Timoclis Comici poetæ hunc iambicum ſenarium oppugnet, Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς, Ἀλκμαίων ἐσκέψατο, & hunc quoque verſum quem Suetonius in Neronem jactatum fuiſſe ſcribit, Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. *b* Athenæus nos docet apud multos veterum priorem ſyllabam τοῦ πιεῖν & produci & corripi ſolitam. *c* Imitatus eſt Horatius lib. 2. Carm. ubi ait, -- quem Venus arbitrum Dicet bibendi? non ego ſanius Bacchabor Edonis; recepto Dulce mihi furere eſt amico. & lib. 3. Inſanire juvat: cur Berecynthiæ Ceſſant flamina tibiæ? Hos quoque noſtri poëtæ verſus, Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον· ῥόδοις δὲ κρᾶτα Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρην, ex ipſo Horatio ſum interpretatus. Sed & quod noſter ait, Ἀποῤῥίπτονται μέριμναι, Πολυφροντίδες τε βουλαὶ Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας: & alibi, ſi quidem & hæc ode ejus eſt, Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις Φέρειν ἔδωκα λύπας: ille ſic, Triſtitiam & metus Tradam protervis in mare Creticum Portare ventis. Sed illa leviora videri poſſint: hæc vero majoris ſunt momenti, in quibus apertius imitatur, vel potius interpretatur noſtrum poëtam. ut lib. 3. de Lyde amica, Quæ velut latis equa trima campis Ludit exſultim, metuitque tangi, Nuptiarum expers, & adhuc protervo Cruda marito.

a Ἄφες με τοὺς θεούς σοι,
b Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί.
c Θέλω θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
Χ' ὁ

ΑΝΑ-

ANACREON, Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με, Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα, Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ, &c. Paulo post, Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι, Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις. HORATIUS lib. 1. Vitas hinnuleo me similis, Chloe, Quærenti pavidam montibus aviis Matrem, non sine vano Aurarum & sylvæ metu. ANACREON, Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Idem HORATIUS eodem libro, Natis in usum lætitiæ scyphis, Pugnare Thracum est. tollite barbarum Morem, &c. ANACREON, Ἄγε δηῦτε, μηκέθ' οὕτω Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις. nisi mendum hic est. Cæterum vel ex his æstimare possumus quam multa ex nostro poeta mutuatus sit Horatius: quæ paterent omnibus, si quemadmodum hujus, ita & illius opera exstarent. Quanquam satis notum est plura hunc ex Alcæo, quam ex ullo alio transcripsisse: quod nec ipse dissimulat. Videamus ergo & carminum hujus aliquot particulas, quas suis odis Horatius assuit. ALCÆUS, Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῷ μέγας Χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί. Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως. HORATIUS, Vides ut alta stet nive candidum Soracte, nec jam sustineant onus Sylvæ laborantes, geluque Flumina constiterint acuto. Dissolve frigus, ligna super foco Large reponens: atque benignius Deprome quadrimum Sabina, O Thaliarche, merum dyota. Vides ut hic Horatius non imitetur Alcæum, sed ita eum interpretetur, ut verbum verbo reddat. ALCÆUS, Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν πίνειν. HORATIUS, Nunc est bibendum, nunc pede libero Pulsanda tellus. ALCÆUS, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. HORATIUS, Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem Circa mite solum Tyburis, & mœnia Catili. ALCÆUS, Τέγγε πνεύ-

μυνας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται· Ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ δίψα ὑπὸ καύματος. HORATIUS, ad pocula Mecœnatem invitans, -- jam Procyon furit, Et ſtella veſani leonis, Sole dies referente ſiccos. Sed hæc certe ſunt pauca ex multis, quæ afferre poſſemus, ſi ex pleno fonte haurire liceret. nam ſi hæc omnia ἀποσπασμάτια inter Horatii odas latere deprehendimus, quid ſi corpus integrum hujus Græci poetæ exſtaret? Certe quod ad odam illam attinet, Vides ut alta ſtet nive candidum Soracte, non puto principium tantum ejus ſumptum ex Alcæo, ſed totam ejus eſſe odam. nam & quæ proxime hanc ſequitur, ejus eſſe conſtat; nimirum illam, Mercuri facunde nepos Atlantis, &c. Sunt aliæ odæ in quibus Alcæum non quidem per omnia ſecutus videtur, ſed diſperſe aliqua ejus dicta collocaſſe: quarum etiam illa eſt, ad teſtam, O nata mecum conſule Manlio. in hac enim, cum in aliis aliquot verſibus videtur expreſſiſſe quædam Alcæi, tum in ultimis his, Te (ô teſta) vivæ producent lucernæ, Dum rediens fuget aſtra Phœbus, videri poſſit alluſiſſe ad hæc illius verba, Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἁμέρα. Quid autem ſibi velit in hoc verſu δάκτυλος ἁμέρα, (quæ verba nonnulli mendoſa exiſtimant) apparet ex quodam incerti authoris epigrammate, cujus initium eſt, Πῖν' Ἀσκληπιάδη, τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις; ſic autem clauditur, Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς. Ἦ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; Videtur autem author verbis Alcæi voluiſſe ſuum epigramma claudere, non legens τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; ſed τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; pro ἀναμένομεν, quam lectionem habes etiam alicubi apud Athenæum. Si tamen Horatius alluſit ad hunc Alcæi verſum, σβέννυμεν legit. Et de hoc quidem loco hactenus. Videtur autem & in illa ode, cujus initium eſt, O navis referent in mare te no-

vi

vi Fluctus, imitatus Alcæum, ex quo exſtant nonnulla eodem modo ἀλληγορούμενα. Plena autem fuiſſe hujuſmodi allegoriis ejus carmina teſtantur veteres ſcriptores. quum enim ille aperte invehi in tyrannos non auderet, obſcure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus eſt Horatius, ut hoc odes initium, Quem virum aut heroa lyra vel acri Tibia ſumis celebrare, Clio? Sic enim Pindarus, Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν; Denique Horatius multa ex iis quos nominavimus poëtis aliiſque aperte transfert: quæ autem aliunde ita mutuatur, ut ſua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, ut vix ab eo cujus ſunt, ſi adſit, agnoſci poſſint. & hoc eſt honeſte furari. Nam non eſſe turpe ex antiquo ſcriptore furari, docuerunt nos ſuo exemplo ipſi Græci, quorum furta memoriæ prodita ſunt quamplurima. Ipſe enim Homerus ex Orpheo & Muſæo multa furatus eſt: ex Homero viciſſim poſteri fere omnes multo plura. Quid poëtæ Tragici? Euripides multa non Homero tantum, ſed & aliis compilavit qui Homeri ætatem ſecuti ſunt. Sophocles rurſus haud pauca Euripidi. Sed nec ipſi Comici alii ab aliorum ſcriptis manus abſtinuerunt. Ita igitur furari turpe non eſt: ſed furti convinci, hoc vero longe eſt turpiſſimum. Nam & apud Lacedæmonios, qui caute furari potuerat, impunitus abibat; qui in furto deprehenſus erat, loris cædebatur. Nec injuria, meo quidem judicio: nam, Quam quiſque novit artem, in hac ſe exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus eſt artis quam profitetur.

Χ' ὁ λωποδύτης Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Ἐμαίνεθ᾽ Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μετ᾽ ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ᾽ ἔχων κύπελλον,
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίστασαι κατειπεῖν,
Εἰ ἠμαθῶδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιστήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πεντεκαίδεκ᾽ ἄλλους.
Ἔπειτα δ᾽ ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων.
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης Ῥόδου τε
Δισχιλίους ἔρωτας.
a Τί φὴς ἀεὶ κνερωθεὶς;
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ᾽ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,

a Corruptus eſt hic verſus, in quo ſi καρωθεὶς legas, erit hoc quidem verbum ad verſus menſuram aptius: ſed ad ſenſum poëtæ non ſatis accommodatũ. qui quid voluerit, manifeſtum eſt ex verſu ſequenti: quæ tamen ejus verba fuerint, divinare non facile eſt.

Τῶν

Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
a Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μου
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
Ὁ δ' ᾠὸν ἐστιν ἀκμήν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

a Suspectus n… debet esse cuiquam hic locus. nam sic alibi, Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς; Sic & poetæ Latini nonnunquam præpositionum ordinem invertunt.

Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ' ὅτι σοὶ πάρεστιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
b Ὅρα κἀν στεφάνοισιν

b Sic Ovidius, *Quale rosæ fulgent inter sua lilia mixtæ.* Quemadmodum autem hic noster poeta ex corollis probat canorum suorum colorem non adspernandum, ita & nigrum colorem ex iisdem commendat quidam pastor apud Theocritum, his versibus. Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος· Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

Ὅπως τρέπῃ τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα,
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
a Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ στέφουσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

a Mirum eſt non ſolum hic, ſed & in ſequentibus bis in eadē oda repeti hanc dictionem, in illis verſibus, Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν, &, Τὸ μὲν οὖν πόμα λαβῶσαν. Qui poſſit ex hoc verbo πόμα fieri iambus, non video: ποτὸν autem aptius eſſet, ſed non videtur ita leniter cadere.

Εἰς

Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
a Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

a Videtur postulare versus ut legatur καρποῖς. nisi & hoc diversum est carmen à cæteris.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω,
Κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
Ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
b Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέστω καὶ μαχέσθω.

b Hephæstion citans hos duos versus, legit, πάρεστι γὰρ, μα- Ἐμοὶ χέσθω. ut habemus, sensus est facilior, sed non stat versus: ut legit ille, versus est integer, sed hærebimus in sensu. Nisi forte πάρεστι γὰρ per parenthesim dictum sit, pro ἔξεστι γάρ. ut sit, Si quis pugnare vult, pugnet per me licet: non eum teneo: ut Virgilius loquitur. Sic alibi dixit, Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω. Et quidam alius in hunc sensum, Δός μοι πιεῖν, μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνος Μέλοι. Tibullus quoque in quadam elegia sic ludit, *Ut mihi potanti possit sua dicere facta Miles, & in mensa pingere castra mero.*

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμὶ,
a Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμούμενος χορεύσω.

a Videtur deesse δὲ particula, sed lex versus fortasse eam exclusit.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μου ἦτορ ἰανθὲν
b Λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
c Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

b Dimeter est acatalectus sive acatalecticus: cujusmodi alios reperies alibi.

c Non hic tantum μέλπω correptam habet priorem syllabã, sed & in illo versu, Μέλπομαι ῥόδον θερινὸν, & in illo, Μέλπομαι βρύοντα μίτραις. uterque enim versus est iambicus dimeter catalecticus.

Εἰς ἔρωτα.

a Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κ' ἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἁ δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον
b Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πό-

a Antea vidimus ut nonnulli integras odas ex hoc poeta in sua epigrammata transcripserint: vide ut ipse etjam Theocritus ex hac suum Ἐρωτα κηριοκλέπτην fecerit: sic enim ille,

Τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσῃ,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τί δ'; οὐκ ἴσον ἐστὶ μελίσσαις;
Χ' ὢ τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

Quæ nos sic vertimus, ut cum Latina Anacreontis oda conferrentur,

Improba apis quondam furem confixit Amorem,
Dum rapit ille favos alvearibus, articulosque
Undique perstrinxit summos. dolet ille, manumque
Exsufflans, pede pulsat humum, læsumque parenti
Ostendit digitum, & queritur quod tantula visu
Bestia quum sit apis, tantum det acumine vulnus.
Cui tum subridens mater, Quid? non apis & tu
Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?

b Doricè. libenter autem implicat articulos hoc modo poeta, ut in illis versibus, Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης Τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων. & alibi, Πίωμεν

οἰῶ τὸν οἶνον Τὸν τοῦ καλοῦ λυαίου. Illic item, Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων, multisque aliis in locis. Habent enim magnam venustatem in his versibus hujusmodi articuli: at multa sunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

Εἰς συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
a Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
Ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες,
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
b Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐστι σοὶ κέρδος
c Ὀδυρομένῳ μερίμναις;
Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

a Propter versum, ω in ο mutatum videtur: quod apud Homerum novum non est.

b Ex hoc aut ex simili loco est illud Μακεδονίου ὑπάτου, Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

c Recte ὀδυρομένῳ. nam non ὀδύρεσθαι solum, sed & ὀδυρεῖσθαι est in usu,

Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου

Φιλο-

Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ᾽ ὅταν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω.
Στεφανίσκους δ᾽ ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν,
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ᾽ ἐμὸν ἦτορ,
Φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κοῦφα.
Στυγέω μάχας παροίνους
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας.
Νεοθηλαῖσιν ἅμα κούραις
a Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

a Post hunc versum videtur aliquid deesse.

Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ᾽ ἄκρων
b Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
c Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
d Χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,

b Quod hic πίνειν, Theocritus σιτίζεσθαι dicit, eidyll. 4. μὴ πρᾶτος σιτίζεται Ἀπὸ τᾶς, ὥσπερ ὁ τέττιξ; Et Virgil. *Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadæ.* Plinius dicit eas ore carere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt. *c* Verti, regina: quod cicada nomen fœmininum sit. aiunt tamen cantare solum marem, tacere fœminam. unde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus, dixit, Εἶτ᾽ εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ᾽ ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι; Sed hic generalius locutum poetam nostrum existimare debemus. *d* Antea admonui literam φ nonnunquam præcedentem syllabam producere.

Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
a Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

a Hoc fortasse dicit, quia, ut inquit Lucretius, veteres ponunt tunicas.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
Ἐδίωκε, καὶ κίχανεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθάνειν μὲν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων
Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀυτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τό δ' ἐστὶν, εἶπε,
Βαρὺ, πειράσας νοήσεις.

Ἔλαβεν

Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπομειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ᾽ Ἄρης ἀναστενάξας,
Βαρὺ, φησὶν, ἆρον αὐτό.
Ὁ δ᾽ Ἔρως, ἔχ᾽ αὐτὸ, φησί.

Εἰς ἔρωτα.

a Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
b Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
c Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
d Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
e Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι δι᾽ αὐτόν.
f Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

a Videtur huc pertinere illud distichum, Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λοιπὸν Αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης. b Propertius, *Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti.* c Eleganter idem, *Cynthia non sequitur fasces, nec curat honores: Semper amatorum ponderat illa sinus.* d Quomodo ἀπόλοιτο, si jam olim ἀπώλετο; Nimirum hoc ita dicitur ut à Propertio, *Illi sub terris fiant mala multa puellæ, Quæ*, &c. e Timocreon Rhodius initio cujusdam scholii, Ὤφελες, ὦ τυφλὲ πλοῦτε, Μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν θαλάσσῃ, Μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ φανῆμεν· Ἀλλὰ τάρταρόν τε ναίειν Κἀχέροντα· διά σε γὰρ πάντ᾽ ἐν ἀνθρώποις κακά. f Quia argenti cupiditas facit ut venales sint amicæ.

Ἄλλο ᾠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορεύοντα.

Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μέν ἐστι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Ἄλλο.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
Φονίης ἄνευθε χορδῆς,
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι νόμους κεράσσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω,
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων
Τὸ παροίνιον βοήσω.

Ἄλλο.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης·
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
Ἑτεροπνόους ἐναύλους·
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

Εἰς Διόνυσον.

a Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων θεὸς κατῆλθε·
Ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
b Πότον ἄστονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,

a Legitur & sic, Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ, Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ.

b Ita malim quam πόθον. ut πότον ἄστονον intelligamus λαθικηδέα οἶνον, ut Alcæus dixit: & ut Homerus φάρμακον quoddam νηπενθὲς vocavit.

Πεπε-

Πεπεδημένον ὀπώραις
Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν.
Ἵν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ἐπέτους φανέντος ἄλλου.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἆρα τις τόρευσε πόντον,
Ἆρα τις μανεῖσα τέχνα
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.
a Ἆρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
Ο' δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
b Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
c Ἀλαλημένη δ' ἐπὶ αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
Ἁπαλοχρόους γαλήνας
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
Ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
Δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρος, Ἵμερος, γελῶντες·
Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν

a Quidam putant legendum hic θάλασσαν.
b Melius fortasse, propter versum, Ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι. Sic autem in quodam epigrammate Δημοκρίτου, quod est ejusdem argumenti,
Στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις.
c Nullum sensum ex his verbis possum eruere: propterea crediderim legendum, ἀλαλημένον δ' ἐπ' ἀκτᾶ.

Πα-

Παρίης τι σῶμα παίζῃ,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.

Εἰς οἶνον.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
a Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
Κατὰ λῆνον δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
Νέον ἐς ζέοντα βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
b Ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ὁ δ' ἔρος ἄωρα θέλγων
Προδότιν γάμων γενέσθαι·
Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

a Melius φέρουσιν.

b Quum nec ſtet verſus, nec ſenſus reperiatur, malim legere μεθυσθείς. Nam dixit, Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιός. nunc περὶ τοῦ νέου idem dicit, ſed aliis verbis.

Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος,
Μέλπομαι ῥόδον θερεινόν.
c Συνεταιρεῖ αὔξει μολπήν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτοῖσι χάρμα·

c Quidam putant hic legendum, συνέταιρε δὴ αὔξει μολπήν. Latere certe hic ſuſpicor magnum aliquod mendum.

Χάρι-

a Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χάριεν φυτόν τε μουσῶν.
b Γλυκὺ καὶ πονοῦντα πειρᾶν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
c Ὠ σοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνὸν,
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἠὼς,
Ῥοδοπήχεες δὲ νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε καὶ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
Πολεμοκλόνον τ' Ἀθήνην
d Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
Τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθὼν,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης

a Confer hunc locum cum illo, Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης Στέφεται καλοῖς ἰούλοις Χαρίτεσσι συγχορεύων.

b Puto hic legendum, Γλυκὺ καὶ ποθοῦντα πεῖραι. nam & parva est mutatio literarum, & sensus est, meo quidem judicio, elegantissimus: quem ego ita expressi, hunc locum vertens, Est grata colligenti, Spineta ut ante pugnāt, Vixque senticosæ. Utor autem hic particula ut, pro quamvis. Nec vero de verbo πεῖραι quisquam dubitet, nam ita dixit ante, Τρυχάοντα πεῖρεν ὕδρος.

c Vide num legendum ὀρόφῳ, quod verbum φυτὸν pro tota etiam domo usurpatur. unde ὑπωρόφιοι. d Legitur &, Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεύς.

Φυτὸν ἄμβροτον λυαίου.

Εἰς ἑαυτόν.

a Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλουν
Ἐπερῶν πάρεστιν ἧκα,
Τότε δὴ τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
Περίμεινόν με κυβήβα.
b Παράδος, θέλω στέφεσθαι.
Πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
c Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως δὲ μανῆναι.

a Suspicor ita scripsisse poetam; Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα. ut antea dixit, Τρίχας γέρων μέν ἐστι, Τὰς δὲ φρένας νεάζει. b Non dubito quin hic legendum sit, Ῥόδα δός. c Legere potes & ῥοάν. sed & ῥοιὰν potest ferri; ut vidimus antea ποιῶ passim correpta priore, ubi alii ποῶ scribere malunt. sed nihil necesse; nisi & pro τοιαῦτα apud Theocritum, prima brevi, scribere velimus τοαῦτα, idemque in cæteris facere: quod ego certe non probarim.

Εἰς τοὺς ἐρῶντας ᾠδάριον.

d Suspicor νόθον esse hoc ᾠδάριον.

d Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

HÆc fere ſunt quæ αὐτοσχεδίως à nobis obſervata, rudioribus non ingrata fore exiſtimavimus. Alia quidem præterea examinanda & caſtiganda reſtant, ſed conſulto à nobis prætermiſſa, quia de illis amplius deliberandum cenſemus. Quod autem ad verſus attinet quibus uſus eſt noſter poeta, animadvertendum eſt duo eſſe ejus odarum genera. Unum enim genus eſt earum quæ ſunt μονοειδεῖς, &, ut ita dicam, ſimplices; in quibus omnibus Iambico dimetro καταληκτικῷ utitur, (quod carmen ἀνακρεόντειον appellatur) præterquam in duabus, quarum altera conſtat tota verſibus δακτυλικοῖς τετραμέτροις ἀκαταλήκτοις, illa videlicet cujus initium eſt, Αἱ μῦσαι τ̃ ἔρωτα· altera autem verſibus trochaicis, partim ἀκαταλήκτοις, partim etiam καταληκτικοῖς, nimirum illa cujus primus eſt verſus, Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με. Alterum genus eſt earum quæ ſunt mixtæ ex diverſis verſibus, puta iambicis dimetris καταληκτικοῖς & ἀκαταλήκτοις, item ex choriambicis, anapæſticis, dactylicis, aliiſque, quos ex variis συζυγίαις, ſed ἰσοδυναμούσαις conſtituit. Ex ALCÆI autem verſibus quos hic habes, alii ſimiles ſunt Horatianis illis, Qualem miniſtrum fulminis alitem, Cui rex deorum regnum in aves vagas, &c. alii autem ſimiles illis, Nullam, Vare, ſacra vite prius ſeveris arborem Circa mite ſolum Tyburis, & mœnia Catili. Ode autem Sapphus conſtat verſibus illis qui apud Horatium etiam Sapphici nominantur, & Adonio. hoc tantum intereſt, quod Horatius in ſecunda ſede ſolo utatur ſpondæo: at illa modo ſpondæum, modo trochæum admittat. Hic autem verſus, Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα, nemini ſuſpectus eſſe debet. nam quamvis ἄτη longum habeat α apud Homerum, tamen hic corripitur: eſtque trochæus in prima ſede hujus verſus, ut & in aliis. quidam enim antiquus Grammaticus docens apud Æoles nonnunquam α licenter corripi,

ripi, hunc versum citat. Sed ille certe versus, Κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γλύψασθαι, merito suspectus esse potest: nam non caret mendo. reliqua bene habent.

Τῶν ἑξῆς μελῶν τὰ μὲν ἐστιν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' οὔ. καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὕρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγάγομεν. ἐκείνοις δὲ μόνον τὸ ὄνομα αὐτοῦ προσγέγραπται, ἃ σαφῶς οἴδαμεν αὐτοῦ ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαθόντες.

Εἰς χρυσόν.

Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς
Ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
Διηνέμοις τε ταρσοῖς,
Ἀεὶ δ' ἀεί με φεύγει,
Οὐ μὴν διώκω. τίς γὰρ
Μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
Τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
Φέρειν ἔδωκα λύπας,
Λύρην δ' ἑλὼν, ἀείδω
Ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσεῖπεν ὁ δραπέτας.
Φέρων μέθαι δ' οἱ φροντίδων,
Ἑλὼν μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
Λύρης γλύκισμα λαρόν.
Ἄπιστ' ἄπιστε χρυσὲ,
Ἔστ' ἂν δόλοις με θέλγῃς,
Πλέον χρυσοῦ νεῦρα.
Πόθους κέκλυθι αἰδοῦς.

Εἰς

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κραίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ἅτε τὶς κύκνος Καΰστρου
Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
Ἀνέμου σύναυλον ἠχήν.
Σὺ δὲ μοῦσα συγχόρευε.
Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου
Ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον,
Σαόφρων γάρ ἐστι κούρα.
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν.
Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπηχεῖ.
Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
Κρατέειν κόρην νομίζων·
Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
Ἄγε θυμὲ πῆ μέμηνας,
Μανίην μανεὶς ἀρίστην.
Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
Ἄφες, ὡς θεοὺς ἐνίκα.
Τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ
Τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
Φιάλην πρόπινε παισὶν,
Φιάλην λόγων ἐραννήν,
Ἀπὸ νέκταρος ποιοῖο
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὸν φυγόντες ἄστρον.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ

Ἔρωτ᾽ ἔθηκας ἀνδράσι.
Λύρην δ᾽ ἀλίπαστον οὐ*
Φιλαμμάτων τε κλεινῶν,
Πόθων κύπελλα κείνη.
Ὅταν θέλῃς δὲ φθέγγῃς.
Λύρης δ᾽ ἐμῆς ἀοιδὰν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξείνοισι δ᾽ ἄγχι μισῶν
Δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.
Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκλύπῃ
Μούσας φρεσὶν ἐποίκεις
Ἀχανδέας ὀρείνοις,
Αἴγλαν τε λαμπρωμόις.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν
Ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
Ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
Ἀναπνεῖ ζέφυρος αὔρην,
Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
Χ᾽ ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Ἁπαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν;

Ἀνακρέοντος.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
Κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν,
Χαρίεσσα δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ᾽ ὀδόντες,
Γλυκεροῦ δ᾽ οὐκέτι πολλὸς
Βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ᾽ ἀνασταλύζω
Θαμὰ, τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ᾽ ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄγε δὴ φέρ᾽ ἡμὶν, ὦ παῖ,
Κελέ-

Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπίω· τὰ μὲν δέκ᾽ ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου
Κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν
Ἀναδδυβασσαρήσω. *

Καὶ μετ᾽ ὀλίγα.

Ἄγε δῆτε, μηκέθ᾽ οὕτω
Πατάγῳ τε κ᾽ ἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ᾽ οἴνῳ
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
Πολυανθέμοις ἀείδων.
Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γουνοῦμαί σ᾽ ἐλαφηβόλε
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν᾽ Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃσι θρασυκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐσκαθόρα πόλιν
Χαίρουσ᾽. οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πῶλε Θρηικίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκεῖς δὲ
Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ᾽ ἔχων, στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,

Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ', οὐδ' ἅμα τῶνδε.

Τῶν ἑξῆς σκολίων τὰ μὲν Ἀνακρέοντι, τὰ δὲ Ἀλκαίῳ ἀνατίθεται· τίνα δὲ τίνος ἐστὶ διακρῖναι οὐ ῥᾴδιον.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

Ἄλλο.

Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς σέβου,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Ἄλλο.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν,
Κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

Ἄλλο.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος,
Ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

Ἄλλο.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
Ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
Τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

Ἀνακρέοντος ἐπιγράμματα τινά.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σῆμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Ἄλλο.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

Ἄλλο.

Καὶ σὲ Κλεηνορίδη πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
Θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
Κύματ' ἐφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

Ἄλλο.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιὰς, ἡ δὲ παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη, Γλαύκη δ' ἡ σχεδὸν ἐρχομένη,
Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
Κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Ἄλλο, εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

Ἄλλο εἰς τὸ αὐτό.

Βοίδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ φίλος ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
Χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί. *
Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τίθεις
Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
Μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον. *

Τοῦ αὐτοῦ.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται·
Ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἁμέρα·
Κὰδ δ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἱ τὰ ποικίλα. *

Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
Ἀνθρώποισιν ἔδωκ᾽. ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο
Πλείαις. κὰκ κεφαλᾶς δ᾽ ἁ τέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
Ὠθείτω, ἕνα πρὸς δύο ὕδατος, πρὸς τρεῖς ἀκρατ

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ᾽ ἔνθεν· ἄμμες δ᾽ ἂν τὸ μέσον ναῒ
Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ. καλὰν
Περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει·
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ᾽ αὐτό·
Χαλᾶσι δ᾽ ἄγκυραι.

Σαπφοῦς τῆς Λεσβίας ᾆσμα εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον᾽ ἀθάνατ᾽ Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε
Μή μ᾽ ἄσαισι μηδ᾽ ἀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.
Ἀλλὰ τυΐδ᾽ ἔλθ᾽ αἴποτε. κατέρωτα,
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοισα, ἇς πολλάκ᾽
Ἔκλυες πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες
Ἅρμ᾽ ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ᾽ ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινέοντες ἀπ᾽ ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ᾽ ἐξίκοντο. τὺ δ᾽ ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ᾽ ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε᾽ ὅττι δ᾽ ἦν τὸ πέπονθα, κ᾽ ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι·
Κ᾽ ὅττι γ᾽ ἐμῷ μάλιστ᾽ ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ᾽ αὖτε πειθὼ,
Καὶ σαγηνεύσαν φιλότητα· τίς σ᾽, ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει·

ἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
ἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὅτι κελεύῃς.
λθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
κ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Τῆς αὐτῆς καὶ τόδε.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα,
Καὶ πληϊάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα,
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ANACREONTIS

Odæ eodem carmine expreſſæ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Antem libens Atridas,
Cantem libenſque Cadmum:
Sed barbiti mihi unum
Nervi ſonant amorem,
Mutata nuper à me
Chelys, fideſque cunctæ;
Jamque Herculis labores
Canebam: at illa contra
Sonabat uſque amores.
Heroes, ergo longum
Mihi valete poſthac:
Nam barbiti mihi unum
Nervi ſonant amorem.

Φύσις κέρατα ταύροις.

Tauro ferire cornu,
Equo ungula nocere,
Lepori valere curſu
Natura dat, leoni
Oris patentem hiatum;
Piſces docet natare,
Aves docet volare,
Prudentiam viris dat:
At fœminis nequivit.
Quid ergo donat illis?
Decoram habere formam,
Pro parmuliſque cunctis,
Pro lanceiſque cunctis.
Quin flamma cedat illi
Ferrumque, ſiqua pulchra eſt.

Μετα-

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις.

Nuper silente nocte,
Quum jam rotatur Ursa
Circa manum Bootæ,
Et corpus omne somnos,
Fessum labore, carpit;
Supervenit, foresque
Meas Cupido pulsat.
Quis tundit ostium, inquam,
Turbatque somniantem?
Reclude, clamat ille,
Fores, metumque pone:
Nam sum puellus, & per
Illunem oberro noctem,
Madens ab imbre totus.
Ut audii hæc, misertus
Accendo lumen, atque
Meos recludo postes.
Tunc conspicor puellum,
Sed arcum habentem & alas,
Sed pendulam pharetram.
Foco admovetur à me,
Manibus manus & ejus
Foveo ut calescat, imbrem
Et exprimo capillis.
Ille, ut recessit algor,
Probemus, inquit, arcum,
An læsus imbre nervus.
Statimque tendit illum,
Ferit & mihi sagitta
Medium jecur, quasi œstrum.
Tunc exsilit cachinnans,
Aitque, Gratulare,
O hospes: ecce, salvus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις.

Teneris ſuperque myrtis,
Super & virente loto
Recubans, bibam lubenter:
Religatus at papyro
Tunicam Cupido collo
Mihi poculum miniſtret.
Rota nam velut curulis,
Properat volucris ætas;
Tenuis jacebimuſque
Cinis, oſſibus ſolutis.
Tumulum quid eſt quod ungas;
Vel humo quod ebibenda
Peritura dona fundas?
Potius manente vita,
Roſeas meo corollas
Capiti feraſque odores,
Mihi & evoces amicam.
Etenim priuſquam ad Orci
Rapiar nigri choreas,
Volo diſſipare curas.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων.

Roſam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum:
Foliis roſam decoram
Capiti revincientes,
Calices jocemur inter.
Roſa, honor decuſque florum,
Roſa, cura amorque veris,
Roſa, cœlitum voluptas.
Roſeis puer Cytheres
Caput implicat coronis,
Charitum choros frequentans.
Agedum ergo me corona,
Pater ô Lyæe, templis
Modulans tuis ut adſtem:
Roſeis comaſque ſertis
Redi-

Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,
Choreas & ipſe ducam.

Ἐρασμίη πέλεια.

Amabilis columba,
Unde ùnde pergis, aut quo?
Tot unde nunc odores,
Huc advolans per auras,
Spiraſque depluiſque?
Eho, quid iſtud ad te?
Anacreon ſuum me
Huc miſit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum in omnes
Tyrannidem gerentem.
Me parvulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me:
Nunc utitur miniſtra.
Et en vides ut ejus
Iſtas fero tabellas.
Brevique pollicetur
Me liberam futuram.
Veruntamen manu me
Ut mittat, ejus uſque
Manere ſerva malo.
Nam quid neceſſe montes
Circumvolare & agros,
Et inſidere ramis,
Baccas edentem agreſtes?
At nunc mihi poteſtas
Raptum ex Anacreontis
Manu comeſſe panem:
Vinum biboque ſolum,
Quod ipſemet propinat.
Sin forte pota ſalto,
Pennis Anacreonta
Herum meis obumbro.

In ejus & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: jam valeto.
Tu me loquaciorem
Cornice reddidisti.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες.

Dicunt mihi puellæ,
Anacreon, senex es.
Speculum cape, intuere
Nullæ ut comæ supersint,
Tibique glabra sit frons.
At ego, an comæ supersint,
Defluxerint an omnes,
Hoc nescio: sed illud
Certe scio; decere
Senem, hoc magis vacare
Amoribus jocisque,
Quo mors magis propinqua est.

Τί σοι θέλεις ποιήσω.

Quibus loquax, quibusnam
Te plectam hirundo pœnis?
Utrumne vis volucres
Alas tibi recidam?
Imam secemve linguam,
Tibi quod ille Tereus
Fecisse fertur olim?
Nam tu quid ante lucem
Meas strepens ad aures,
E somniis beatis
Mihi rapis Bathyllum?

Θέλω θέλω φιλῆσαι.

Libet libet jam amare.
Cupido me monebat
Ut amator esse vellem:
At ego insciens monenti
Parere negligebam.

Mox

Mox ergo ſumpſit arcum
Et auream pharetram,
Me prælio laceſſens.
Ego vero, ut olim Achilles,
Lorica amictus, atque
Scuto minax & haſta,
Cum Amore præliabar.
Jaciebat ille tela,
Vertebam at ipſe terga.
Tandemque miſſili omni
Quum deſtitutus eſſet,
Ira æſtuans, jacit ſe
In me, velut ſagittam;
Penetrans & in cor uſque
Medium, reſolvit artus.
Scutum ergo nil juvat me:
Nam cur petamur extra,
Quum prælium ſit intus?

Οὔ μοι μέλει Γύγεω.

Nil curo Sardiani
Regni Gygen potentem:
Auri nec appetens ſum,
Nec invidens tyrannis.
Sed curo delibutam
Unguento habere barbam:
Sed implicare curo
Meos roſis capillos.
Hodierna curo tantum:
Quis cras futura novit?

Addat qui volet hos quinque verſus, quamvis in uno tantum exemplari Græco repertos.

Age ergo dum favet ſors,
Ludo vaca & Lyæo:
Ne ſi quis opprimat te
Morbus, repente dicat,
Ohe ſatis bibiſti.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Thebana bella cantas,
Trojana cantat alter:
Meas at ipſe clades.
Me non eques pedeſve,
Non perdidere naves;
Aliud novum ſed agmen,
Dominæ inſidens ocellis,
Et inde tela mittens.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας.

Torno mihi labora
Argentum, & inde fac mi,
Vulcane, non quidem arma,
(Nam quid Gradivus ad me?)
Sed poculum mihi fac
Quantum potes profundum:
Inſculpitoque in illo
Non aſtra, plauſtrave ulla,
Triſtem nec Orionem;
(Nam Pleiades quid ad me?
Quid lucidus Bootes?)
Vitem ſed & racemos
Inſculpe, cumque Baccho
Uvas ſimul prementes
Cupidinem & Bathyllum.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.

Fœcunda terra potat,
Hanc arboreſque potant;
Et potat æquor auras,
Phœbuſque potat æquor,
Ipſumque Luna Phœbum.
Quid ergo vos, ſodales,
Potare me vetatis?

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη.

Nioben ſletiſſe dicunt.

Saxum ad fluenta Trojæ:
Pandionisque fertur
Hirundo facta quondam,
Novis volasse pennis.
Speculum sed ipse fiam,
Ut usque specter à te.
Vestis, puella, fiam,
Ut usque gester à te.
Liquor esse purus optem,
Lavem tuos ut artus:
Unguentum & esse molle,
Artus tuos ut ungam.
Aut sim monile collo,
Strophium aut tuis papillis.
Sim calceus, tua me
Saltem terasque planta.

Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ.

Si prorogare vitam
Vis ulla posset auri,
Addictus usque & usque
Auro forem aggerendo:
Ut quando mors veniret,
Accepto abiret auro.
Sin emptam habere vitam
Mortalibus nefas est,
Quid conquerar? quid autem
Lamenta vana fundam?
Si namque certa morti
Me fata destinarunt,
Quis restat usus auri?
Mero volo madere
Inter meos sodales.
Dulcem volo puellam
Molli sinu fovere.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ.

Ut me subit Lyæus,

Tunc

Tunc cura dormit omnis,
Crœſumque ſperno præ me:
Dulcis repente noſtro
Erumpit ore cantus:
Hedera comaſque cingens,
Proculco mente cuncta.
Ad arma currat alter,
Ad pocula ipſe curram.
Puer, ocyus ſcyphum da.
Nam præſtat ebrium me
Quam mortuum jacere.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε.

Agedum, perite pictor,
Pinge, ô perite pictor,
Rhodiæ magiſter artis,
Abſentem, ut edocebo,
Depingito mi amicam.
Depinge mollicellos
Primum nigroſque crines:
Si fert & ipſa cera,
Unguenta pinge olentes.
Nigroque ſub capillo,
Genis abuſque primis
Frontem fac illi eburnam.
Supercili nigrantes
Diſcrimina nec arcus,
Confundito nec illos:
Sed junge ſic, ut anceps
Divortium relinquas,
Quale eſſe cernis ipſi.
At ignis inſtar, ejus
Sit fulgurans ocellus;
Et glaucus, ut Minervæ;
Et pætus, ut Cytheres.
Naſum genaſque pinge,
Lacti roſas remiſcens.
Pithûs ſit at labellum,
Quod oſculum laceſſat.

Intra-

Intraque molle mentum,
Per colla lævia omnes
Sint Gratiæ volantes.
Ad ultimum, nitente
Illa induatur ostro.
Pateat tamen mihi pars
Cutis pusilla, totum
Qua corpus arguatur.
Quid plura? eam ecce cerno.
Loquêre, credo, cera.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω.

Meos Bathyllum amores,
Vt te docebo, pinge.
Nitidas comas fac illi,
Intus quidem nigrantes,
At aureas superne.
Dehinc inordinatos
Recolligens capillos,
Permitte lege nulla
Cincinnulos vagari.
Teneram pilusque frontem
Supercili coronet
Mage cærulus dracone.
Oculus niger sit & trux,
Mixtus tamen sereno:
A Marte quod sit, illud;
At hoc, quod à Cythere.
Vt hinc timore & hinc spe
Suspensa mens vacillet.
Roseum sit utque pomum
Lanuginosa mala.
Pudibundi & inseratur
Quantum potest ruboris.
Verum haud scio labellis
Quæ detur apta forma.
Sint blanda, plena Suadæ:
Vt mixta sit loquaci

Taciturnitate cera.
Sit latus ipſe vultus.
Eburna præteribam.
Adonidea colla.
Habeat deinde pectus,
Manuſque Mercuri ambas:
Femurque quale Pollux,
Ventremque ceu Lyæi.
Femurque molle ſupra,
Femur quod excit ignes,
Volo ſimplicem eſſe pubem,
Jam cogitantem amores.
sed ars tua eſt maligna,
Dare quæ vetat videnda
Potiora terga multo.
Quid opus pedes ut addam?
Pretii quod exiges, fer.
Sed Apollinem mihi iſtum
Refingito in Bathyllum.
Sin veneris Samum olim,
Fac Apollinem ex Bathyllo.

Ἄφες με τοὺς θεούς σοι.

Sine hauſtibus Lyæum,
Sine hauriam profundis.
Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Oreſtes,
Furebat Alcmæonque,
Vterque matricida.
At nemine ipſe cæſo,
Lenimero ſed hauſto,
Furere hunc volo furorem.
Olim Hercules furebat,
Quaſſans & Iphiteum
Arcum, & trucem pharetr am.
Olim furebat Ajax,
Enſem Hectoris coruſcans,
Septemplicemque parmam.

At

At poculum ipse gestans,
Et has comis corollas,
Non spiculum, nec ensem,
Furere hunc volo furorem.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν.

Hirundo, tu quidem annis
Is singulis redisque:
Tu æstate nidulata,
Bruma soles latere,
Nilum petensve Memphim.
Amor sed usque nostro
In corde nidulatur.
Pullus fit unus, ales:
Hic conditur sub ovo,
Hic semiclusus exstat.
Hiantiumque jugis
Pipitus est amorum.
Aluntque pipiones
Majusculi minores.
Hi rursus educati
Gignunt novos & ipsi.
Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta amorum est,
Vt jam tot una lingua
Non possit explicare.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα.

Ne conspicata canos,
Me fugeris, puella.
Nec quod tibi color sit
Rosæ prior colore,
Spernas meos amores.
En adspice in corollis,
Rosis decenter alba
Vt lilia implicentur.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ.

Istum profecto taurum
Quen-

Quendam Jovem eſſe credo.
Nam vectat ille dorſo
Sidoniam puellam,
Vaſtumque tranat æquor,
Et findit ungula undas.
Sed grex nec exſtat ullus,
Abactus unde taurus
Tranet fretum, niſi ille.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος.

Viden' ut ineunte vere
Charites roſis abundant?
Viden' ut jam æquoris unda
Poſuit ſuum furorem?
Viden' ut jam nat anas, &
Remeare ut incipiat grus?
Pure ut refulgeat ſol?
Nebulæ fugentur atræ?
Hominum nitent labores.
Tellus parturit herbas.
Termes olivæ exſerit ſe.
Bromii redimitur humor.
Fronde ſub omni folioque
Fructus floret opimus.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι.

Inter roſas Cupido
Apiculam jacentem
Non vidit, eſtque punctus.
Manumque ſauciatus,
Mox ejulare cœpit.
Et curſitans volanſque
Ad candidam Cytherem,
Heu occidi, occidi, inquit,
Vitamque, mater, efflo.
En me minuta ſerpens
Pennata vulneravit:
Apem vocant coloni.
Tunc illa, Apis ſi acumen
Tan-

Tantum facit dolorem,
Quantum putas dolere
Quos tu feris, Cupido?

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ.

O ter quaterque felix
Cicada, quæ ſupremis
In arborum viretis,
Roris parum ut bibiſti,
Cantare dulce gaudes,
Reginam agens potentem.
Quodcunq; enim ipſa cernis,
Tuum eſt; quod arva gignunt,
Quod ſylva cunque profert.
Te amplectitur colonus,
Quod ejus in labores
Injurioſa non ſis.
Colunt, cicada, te omnes,
Divina quod puteris
Æſtatis imminentis.
Te diligunt Camœnæ,
Te diligitque Phœbus,
Vocemque dat canoram.
Te non ſenecta carpit,
Feſtiva, terræ alumna,
Cantus amica, & omnis
Mali & doloris expers,
Vlla nec aucta carne,
Nec aucta ſanguine ullo.
Ipſis abes parum à diis.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν.

Videbar inquiete
Huc curſitare & illuc,
Humeros amictus alis.
Amor ſed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me perſequens prehendit.
Sibi ſomnium quid hoc vult?

Mihi quidem videtur,
Me plurimos amores
Fugisse, jam implicatum,
Hærere in hoc sed uno.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.

Veneris maritus olim
Ad Lemnias caminos
Amoribus sagittas
Dum cudit ære sumpto,
Hamosque melle dulci
Dum temperat Cythere,
Miscetque fel Cupido;
Mars prælio revertens,
Quatiebat horridam hastam,
Tela elevans Amoris.
At Amor, Grave est & istud:
Fac, si libet, periclum.
Mars accipit sagittam,
Venusque risit. ille
Vehementer ingemiscens,
Gravis, inquit, aufer illam.
Tibi serva, ait Cupido.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι.

Et non amare, durum est;
Et est amare, durum:
Durissima omnium res,
Amare, nec potiri.
In amore negliguntur
Imagines avorum,
Mores jacent & artes:
Solum intuentur aurum.
Pereat male expetendi
Qui primus author auri.
Spernuntur hinc parente
Hinc cura nulla fratris:
Hinc & cruenta bella.
Quod maximum malorum est,
Qui-

Quicunque amamus, omnes
Per hoc perimus unum.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν.

Juvenis senisque festas
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Juvenis sed usque mente est.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος.

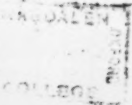
Cum vere patre florum
Socianda laus rosarum.
Rosa, flos odorque divum:
Hominum rosa est voluptas.
Decus illa Gratiarum
Florente amoris hora.
Rosa, suavium Diones,
Rosa, opus laborque vatum,
Et amica planta Musis.
Est grata colligenti,
Licet ante spina pungat
Mordacibus rubetis.
Est grata eam foventi
Manu subinde molli.
Eadem decens coronis;
Et expetita mensis,
Solennibusque Bacchi.
Rosis quid absque fiat?
Aurora nonne fertur
Rosea manu decora?
Roseisque nonne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Rosicolor ipsa Cypris
Vocitata nonne doctis?
Quid dicam? & illa multis
Medicina certa morbis:
Nec inutilis sepultis.
Rosa tempori resistit:

Cujus senecta suavem
Servat juventæ odorem.
Sed quæ rosis origo?
Quum cærulis ab undis
Sale rosidam Cytheren
Spuma edidit profundi;
Jovisque quum Minerva
E vertice exsilivit,
Armata scuto & hasta;
Tunc nobilis rosarum
Stirps edita est beato
Terræ sinu, venustus
Miræque fœtus artis.
Superumque turba divum,
Rosa ut esset, irrigantes
Nectar suum, è rubeto
Insigne procrearunt
Germen patris Lyæi.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι.

Equi solent inustum
Coxis habere signum.
Parthique de tiaris
Plerunque noscitantur.
At intuente amantes
Mox noscitantur à me.
Nam nescio quod omnes
Signum solent minutum
Inustum habere cordi.

FINIS.

4th 1 psalmebooke in 4o

13th 1 ~~bible 4o [illegible] new~~
1 bible 4o Engl new

28 for ruling 1 byble
3 genealogies and psalmes

Apr[illegible] 1 booke of [illegible]
1 Reame of paper
for ruling 1 setting

5th 1 psalmbooke & psalme

9 4 Reames of pott pap[er]
3 Reames of pott [illegible]

1th halfe a pounde

6 large past bords
2 dozen of [illegible]
5 gr. [illegible] [illegible]

1 pound of glew

	0	
[illegible] bark		
...lte odyb c Gosnel	0	13
gen: psalm	0	1
80	0	3
	0	2
Gojio yny	0	2
bibin 80 m[illegible] psalm	0	1
in 40	0	1
L	0	15
	0	13
Monts clow	0	2
	0	0
...Abordt	0	1
	a	3
	0	0